

CONTROVERSIAE PHYSICAE

DE

PROPRIETATI
BUS CORPORIS
NATURALIS

2748

IN ALMA ELECTORALI UNIVERSI-
TATE INGOLSTADIENSI

PRÆSIDE

BERNARDO FREY SO-
CIETATIS IESV PHILOSO-
PHIÆ PROFESSORE
ORDINARIO

PUBLICÆ RESOLVIT

RELIGIOSVS

F. DOMINICVS CAESAR
ORDINIS S. BENEDICTI PROFES-
SVS IN OBEREN ALTAICH, META-
PHYSICÆ STUDIOSVS.

ANNO VIRGINEI PARTVS M. DC. XLIV.

MENSE APRILII.

INGOLSTADII,

Typis GREGORII HAENLINI.

HIERONYMO
PRÆSVLI REVERENDISSIMO
PATRI RELIGIOSISSIMO
Celeberrimi Monasterij Ordinis S. Bene-
dicti superioris Altahæ
ABBATI AMPLISSIMO
PARENTI SVO OPTIMO
CHARISSIMO

Hoc

Locatæ operæ ac Diligentæ
testimonium,
Religiôsæ obseruantæ & honoris
Argumentum,
Debitæ gratitudinis & amoris
Indicium,

EX MERITO EX DEBITO

Dicat, Consecrat,

Filiorum & Seruorum Postremus, ac Totus Quan-
tus semper, & vbique

Additissimus

F. DOMINICVS CÆSAR.

P R O O E M I V M.

Post Principia Causasq; Corporis naturalis, eiusdem potissima affectiones sunt discutiendæ, tunc enim rem scire videmur, cum eius Naturam, Principia, Causas & Proprietates cognoscimus; tribus proinde §§. qua de potioribus proprietatibus Corporis naturalis inter philosophos sunt controuersa, nempe de *Quantitate & Continuo, Loco, Tempore, modo methodoq; consuetâ his thesibus proponemus.*

§. I.

DE QUANTITATE ET CONTINUO.

I. AN QUANTITAS SIT REALITER DISTINCTA A SVBSTANTIA ?

Affirmant Thomistæ & Scotistæ, omnes apud Suarez 2. *Metaphysica disp. 40. sect. 2. eamq; sententiam vocant etiam cõmunem inter philosophos & Theologos Complut. disput. 14. Logica q. 1. eò quod in genere nullum accidens reale identificetur cum Substantiâ, & quod Quantitas in Euchariistiâ existat pereunte substantiâ.*

Negant Nominales, qui *Quantitatem identificant cum substantiâ & alijs qualitibus materialibus, totq; Quantitates in Composito admittunt, quot sunt entitates materiales realiter distinctæ; in quorum sententiam inclinant recentiores aliqui cum Larrigâ, eo tamen discrimine, quod illi cum qualibet re materiali & corporeâ Quantitatem identificent, hi vero cum sola materiâ.*

Dico I. Cùm forma & qualitates materiales etiã, siue sint eiusdem, siue diuersæ rationis, sint inter se penetrabiles, non possunt habere Quantitatem aut à se realiter distinctam, aut secum identificatam, ne duæ Quantitates naturaliter se penetrare cogantur: Materiã tamen de factò habet Quantitatem sibi coruam, à se realiter distinctam, cùm accidentiã Euchariistica, beneficio remanentis adhuc Quantitatis sint impenetrabilia, ex eãque velut subiecto naturaliter educantur, & expellantur; quod sine subiecto Quantitatis à materiã realiter distincto, & separato, fieri nequaquam potest, nisi nimium miracula absque urgente necessitate velis multiplicare. Quin tamen materia per se ipsam Quanta sit possibilis, vix videtur ambigendum.

II. AN RATIO FORMALIS QUANTITATIS SIT IMPENETRABILITAS ?

Negant Thomistæ & Scotistæ cum *Masio lib. 1. physica q. 1. qui pro se citant Clypeum Thomistarum & Complut: qui addunt hanc sententiam esse communem Thomistarum.* Ex nostris eos sequitur *Vasquez tom. 3. in 3. p. disput. 90. c. 3. apud Quiedo, Rubi-*

us apud Complut. c. 6. qui omnes constituunt in Extensione partium entitativa, in ordine ad se, earumq; divisibilitate, eo quod extensio entitativa & divisibilitas partium formaliter tribuatur à Quantitate, ita ut sine ea nec sit necessaria nec possibilis, Et Complut. disp. 13. q. 3. §. 2. deducunt. Negant etiam ij qui in ratione mensura cum Alberto Magno tract. 8. aut in extensione in ordine ad locum saltem appitudinali cum Mendoza disput. 13. de Quant. sect. 5. constituunt; quamvis hic postremus extensionem in ordine ad locum ab impenetrabilitate non distinguat.

Affirmant nostri recentiores cum Arriaga disput. 5. Metaphysica sect. 1. subsect. 2. Francisco Quiedo Cont. 5. Metaphys. p. 2. qui in sola impenetrabilitate constituunt, & Verger. Quantitas enim omnino inextensam, & indivisibilem quo ad se. & locum admittit.

DICO 2. Cùm Extensio in ordine ad se, & in ordine ad locum non modo aptitudinalis, sed & actualis materiæ etiam abstractâ omni Quantitate vel realiter vel formaliter conueniat, imò de facto Quantitas existat secundum aliquos, cui divisibilitas partium penitus repugnet, in eâ nec consistere poterit ratio formalis Quantitatis. Quamvis autem omnis Quantitas esset necessariò extensa in ordine ad locum, ea tamen Quantitatis non est propria, sed cum quolibet ente creato etiam spiritali communis. Consistit proinde in exigentâ impenetrabilitatis, quæ non minùs entitas est quædam omnino absoluta (licet explicetur per aliud eiusdem secû speciei cum quo penetrari nequeat) quàm modus Ubicationis aut Durationis.

III. AN CONTINUVM COMPONATUR EX PARTIBVS IN INFINITVM DIVISIBILIBVS?

Affirmant Peripatetici cum Aristotele, & cum Angelico Doctore Thomista omnes & uniuersi. D. Thoma interpretes paucis Ianioribus exceptis, Et loquuntur Complut. Disput. 15. q. 2. & quotquot Bonâ robustaq; fide credunt ab ipso DEO etiam & nam muscæ alani per totam æternitatem diuidi, eiusq; singulis partibus totum terrarum orbem millies & ultra inuestiri, nec samen eius divisibilitatem ex eo absolui posse.

Negant Stoici cum Zenone, quos etiam nauissimè, inquirunt Complut. disp. 25. q. 2. §. 1. sequuntur nonnulli moderni ex Societate IESU, qui scripta sua nondum prælo mandarunt. Et apud Quiedo Cont. 17. p. 1. Toletus sestatur plures esse eo tempore, qui sententiam Zenonis veram esse existimant: Imò apud eundem P. Valentinus de Henice in 1. p. tract. 4. disput. 43. c. 2. n. 6. como edito sententiam hanc tradidit Et veram, quam in physicis se defendisse dicit: tenet eandem Ioachimus Doctor Valentiniensis lib. 6. physic. Disput. 1. sect. 2. p. 1. ubi affirmat sibi consistere in multis & grauissimis academijs non sine plausu defendi; Et in eam sententiam valde inclinât Arriag. Disput. 16. sect. 12. Et tantum non expresse tenet, licet ubiq; supponat in sua philosophia. Quiedo vero in successiuo Continuo non inuitus sentires cum Zenone, quia illum omnino solutio latet ad aliqua argumenta.

DICO 3. Semel creditâ & admisâ diuisibilitate partium in infinitum actu existentium, eadè fide credendum & consequenter est afferendum dari de facto infinitum actu saltem in multitudine, quod absolutè admittit Quiedo, & ex hypothesi huius sententiæ Arriaga, nisi terminis ludere velis, quibus obruaris, non acquiescas. Quamvis autem non defuerint, qui affererent continuum actu nullas habere partes, sed potestate, neque actu esse compositum, sed potestate continere infinitas partes, in quas possit dissectari, eam tamen sententiam Arriaga Disput. 16. sect. 2. ait iam excoluisse; Mendoza vero

verò. Disput. 15. sect. 1. ita cenſet, vt nullum eius fundamentum eſſe dicat niſi vt effugiat difficultates continui; Cùm igitur Infini- tum actu contraditionem inuoluat, diuiſibi- litatem partium in infinitum, nemo conſe- quenter admittet, niſi prius infinitum actu ex ſententiâ Ariſtotelis non ſequi, aut hoc non inuoluere contraditionem percepti- biliter oſtendat.

I V. AN CONTINVVVM COMPONATVR EX SOLIS INDIVISIBI- LIBVS OMNINO INEXTENSIS?

Aſſirnant Zenoniſtæ, *ita tamen, vt, quamuis vnum indiuiſibile ſit inextenſum in ſe, alteri tamen coniunctum faciat extensionem: differunt tamen, quòd aliqui ex fini- tis, alij ex infinitis Continuum componant. quos ſequuntur Doctiſſimi, inquit Ouie- do, Magiſtri, & pleriq; ex poliſterioribus & ingenioſioribus huius ætatis in hanc ſententiam conſpirant.*

Negant Ariſtotelici, & contra ſententiam Zenonis integras argumentorum claſ- ſes producant, ex Theologiâ, philoſophiâ & potiſſimum mathematica petitas.

D I C O 4. Vnum indiuiſibile omnino inextenſum additum alteri, ſicut extra il- lud eſſe non poteſt, ſi illud, vt debet, adæquatè tangat, ita nec extensionem vllam fa- cit, ſiue proinde finita ſiue infinita ſint indiuiſibilia, ſi ſe tangant tam parùm facient ex- tensionem, quàm vnum ſolum. Præterquam quòd in ſententia Zenonis, motus tardus & velox, circulus paruus & magnus, linea longa & breuis eſſent omnino æquales, qua- tamen omnia ſunt contra experientiam oculorum, rationem phyſicam & Demonſtra- tionem Mathematicam, ne dicam etiam contra definitionem Eccleſiaſticam.

V. AN CONTINVVVM COMPONATVR SOLVM EX INDIVISIBI- LIBVS VIRTVALITER EXTENSIS?

Aſſirnant Recentiores aliqui, qui quidam Continuum conſtituunt ex ſolis punctis finitis cum Zenone, addunt tamen illa puncta, eſſe indiuiſibilia ſint, occupare tamen ſpa- tium diuiſibile, V. g. duo vel quatuor indiuiſibilia ſpatij, & refertur ea ſententia ab Hur- tado Diſput. 15. ſect. 5. eiuſq; inuentorem vocat ſuum magiſtrum. item ab Arriaga diſput. 16. ſect. 5. & eam ſententiam, quam, inquit, aliqui ex his recentioribus à ſe inuentam gloriatur, aſſerit in ſe eſſam ſatis antiquam. & Ouiedo Cont. 7. de Gen. p. 3. n. 13. fa- retur ſe apud nullos hactenus vidiffe rationem efficaciem & vrgentem contra hac turgida indiuiſibilia.

Negat Mendoza diſput. 15. phyſ. ſect. 5. ſub ſect. 4. eamq; ſententiam vocat parado- xam & ſine fundamento ex cerebro ſus magiſtri eſſicam. Arriaga diſput. 16. ſect. 9. ſub ſect. 1. eam fundamentum vocat improbabilem; eò quòd virtualis extenſio ſoli eſſi ſpiritua- li conueniat, nec per hac turgida indiuiſibilia difficultatibus Continui ſatisfiat. Ouiedo ex eo ſolum capere reiecit, quia nullâ ratione nititur & probatur.

D I C O 5. Quamuis indiuiſibilia inflata, turgida, virtualiter extenſa, aut quo- cunque alio nomine inſignire velis, nec careant omni prorsus auctoritate, & ratione, & magnis philoſophiæ difficultatibus, quibus alij propriâ quoque conſeſſione cum Ar- riagâ & Ouiedo ſuccumbunt, faciliùs ſatisfaciant, nec etiam ita reiſcienda ſint, quaſi perinde eſſent contra Ariſtotelem, atque indiuiſibilia Zenonis, cùm diuiſibilitatem quoque virtualem ſaltem in ordine ad locum concedant, ſicque cum Ariſtotele diuiſi- bilitatem, cum Zenone verò indiuiſibilia, mediâ quâdam opinione concilient; Nihilominus

minus tamen quia ab Aristotele recedere omnino non est animus, integerrimâ illius autoritate de Compositione Continui ac partibus in infinitum diuisibilibus, eam de facto dari propter auctoritatem fidemque Aristotelicam credimus, licet multa nos in eâ sententiâ nec soluere nec intelligere posse cum Arragâ & Ouiedo, omnibusque alijs libenter & vitro fateamur. de Continuo tantùm possibili indagamus, an Continuum aliquod extensum possibile sit, quod ex meris punctis inflatis componatur, quicquid de facto sit, de quo contra Aristotelem nihil nouemus, nec ille quicquam meminit; illudque saltem possibile esse tam parum est inauditum aut nouum, vt etiam ipsimet aduersarij concedere cogantur, quicunque nobiscum & cum receptissimâ hodie à plerisque philosophia concedunt indiuisibile materiale v. g. caloris posse esse virtualiter extensum, quod sanè alijs eiusdem rationis coniunctum faciet continuum ex meris indiuisibilibus inflatis constitutum de possibili proinde hoc continuo sequentes controuersæ etiam Aristotelicis communes sunt intelligendæ.

VI. AN INDIVISIBILE VIRTUALITÈR EXTENSVM ETIAM MATERIALE SIT SALTEM POSSIBILE?

Affirmant de facto dari Thomistæ, cum S. Thomâ & S. Augustino, qui animas brutorum saltem perfectorum materiales docent esse indiuisibiles, eâque Quantitati Virtualiter coextendunt. quos ex nostris sequitur Suarez lib. 1. de animâ c. 13. & de possibili Affirmant idè Arraga disput. 1. de Animâ sect. 4. sub. 10. Conimbric. lib. 2. de animâ c. 1. q. 8. Ouied. Cont. 1. de animâ p. 6. n. 14. qui omnes docent formas materiales eâque substantiales & viuentes brutorum posse esse indiuisibiles, & coexistentes toti corpori materiali, diuisibili, ergo idem quoque de formis accidentalibus materialibus, qua continuari possunt, erit asserendum.

Negat de possibili Mendoza disput. 4. de animâ sect. 5. cum Valquez, & quotquot extensionem virtualesm ensi spiritali ita appropriant, vt ensi materiali penitus denegent, quamuis eam de facto enti materiali saltem diuisitum negare non possint, de possibili verò etiam connaturaliter conuenire, potius ex præiudicio quodam negent, quàm probent, cum nulla sit implicantiâ aut ex parte indiuisibilitatis, aut materialitatis.

DECO 6. Cùm secundùm omnes Corpus materiale definitiue existere possit, & de facto secundùm Theologos Corpus CHRISTI, in Eucharistia supernaturaliter, & secundùm Thomistas animæ brutorum materiales quantumuis indiuisibiles naturaliter hoc modo existant, id materiali indiuisibili adscribere non est nouum aut inauditum penitus in Theologiâ aut philosophiâ, præterquam quòd ens spirituale à materiali non per definitiuam existentiam, sed per impenetrabilitatem distinguatur. Imò & Aristotelici id ipsum concedere tenentur in rarefactione & condensatione, quotquot Continuum ex partibus & indiuisibilibus componunt; non minùs enim ista quàm partes modò maiorem extensionem per rarefactionem, modò maiorem per condensationem acquirunt nisi illa aut necessarij penetrari vel replicari, vel noua eâque plura vel pauciora manentibus omnino iisdem partibus produci, aut corrupti contra eosdem sit asserendum. Denique id ad eò. verum est, vt aut indiuisibile materiale omnino implicet, quod nec ipsi Aristotelici saltem plerique concedent, vel non nisi virtualiter extensum sit possibile, vnde si vnum alteri addatur v. g. indiuisibile materiæ alteri indiuisibili eiusdem secum rationis virtualiter extenso, tam bene extensionem facere poterit, quàm si pars entitatiue diuisibilis alteri de facto secundùm Aristotelicos addatur. & consequenter Continuum diuisibile constituet, quo posito

VII. AN INDIVISIBILIA TURGENTIA DIFFICULTATEM DIVISIBILITATIS CONTINVI IN INFINITUM SOLVERENT?

Negant Arriaga *Disp. 16. sect. 9. subsect. 1. eò quòd indivisibilia virtualiter existant in loco extenso. Et divisibilia in infinitum, ita ut eadem difficultas recurrat in loco indivisibili extenso, qua in partibus ad desperationem. Etque Aristotelicos fatigat.*

Affirmant tamen Recentiores *isti, eò quòd divisibilia loci longè alio modo ab his explicetur quàm divisibilia partium communiter ab Aristotelico recepta, Et rectè. nam*

Dico 7. Locus siue spatium divisibile entis indivisibilis si sit imaginarium, nihil est & ab otioso intellectu sine Quantitatis Continuique præiudicio in infinitum divisibile fingi potest. Si verò reale sit, illud quidem divisibile est in infinitum, nunquam tamen eo sensu, quòd unus locus realis, siue ubi in se contineat formaliter & actu infinitas alios vicationes, ut tamen quælibet pars in sententiâ Aristotelis infinitas alias partes velut cephæ & alia multiplices, easque infinitas alias membranas, sed tantùm æquivalenter & virtualiter, quatenus alijs infinitis, non actu sed tantùm potentiâ existentibus maior aut minor est. Ex qua divisibilitate virtuali tam parùm sequitur infinitum actu, quàm parùm angelus qui infinities excedit & exceditur ab alijs creaturis perfectioribus aut imperfectioribus tantùm possibilibus, est actu infinitus. nos proinde difficultas non tangit, nec infinitum actu affligit.

VIII. AN ETIAM INSTANTIA TEMPORIS INFLATA SINT POSSIBILIA?

Affirmat Arriaga *disp. 16. sect. 9. subsect. 3. suppositâ priori sententiâ asserendum, Et inconsequentia arguit, si non eodem modo de instantibus. Et indivisibilibus philosophantur.*

Negant recentiores, *nec parèrem necessitatem, aut possibilitatem utrobique in duratione Et vicatione agnoscunt. Et rectè.*

Dico 8. Quamvis nonnulli existiment, posse etiam dari durationem virtualiter extensam, & impletet Arriaga: *disp. 15. sect. 2. n. 65. vltro admittat durationem virtualiter inflatam, Sicut, inquit, potest consistens Angelus in spatio indivisibili per Vbi respiciens ex se spatium extensum, ita potest consistens Angelus in tempore indivisibili per Durationem Respicentem Tempus divisibile, ubi expressè vicationem & durationem virtualiter extensam contra se ipsum admittit; Nihilominus tamen nulla omnino necessitas est durationem virtualiter extendendi, cùm Durationem successivam facere possint Instantia etiam virtualiter in ordine ad tempus inextensa, modò se subsequantur, imò nec possibilem durationem inflatam esse existimo, nisi dicere velis possibile esse, vt ego hodie & simul in tempore Mathusalem & Antichristi existam.*

IX. AN INDIVISIBILIA INFLATA RAREFACTIONEM ET CONDENSATIONEM, TARDITATEM ET VELOCITATEM MOTVS, ITEM FIGVRAS MATHEMATICAS BENE EXPLICARENT?

Negat Arriaga. *disp. 16. sect. 9. Positâ, inquit, hac opinionè arbitrantur, se planè omnibus difficultatibus satisfecisse, Ego autem volo ostendere, illos non nisi vnicò argumento (Scilicet de rarefactione Et condensatione) & quidem ægrè satisfacere: præcipua verò nullatenus solui. quamvis postea subsect. 4. doleat se hoc dixisse, Quia, inquit, nec vni satisfaciunt.*

Affirmat Quiædo. *cont. 7. de Gen. p. 3. Affirmo, inquit, vtilissimum fore si admitti-*

ri liceat (*indivisibilia inflata*) ad difficultatem de rarefactione & Condensatione penitus exhauriendam. *Et infra ait*, etsi nulla alia difficultas per hæc indivisibilia solueretur præter rarefactionem & condensationem, satis sufficiens fore emolumentum ex horum turgentium indivisibilium admissione.

Dico 9. Suppositis indivisibilibus virtualiter extensis facillè explicatur, quomodo idem Corpus constans iisdem indivisibilibus modò minus per condensationem, modò maius spatium per rarefactionem occupet absque vllâ nouæ entitatis productione, vel corruptione, vel saltè prioris replicatione, & penetratione. Deinde velocitatem & tarditatem motûs ita explicat, vt nec ad morulas sanè incredibiles, recurrentium sit, nec tamen tardus & velox motus sint æquales, idè enim testudo tardiùs mouetur aquilâ, quia singula illius indivisibilia minus de loco suo adæquato perdunt, quàm indivisibilia aquilæ in eodem instanti. Figuræ Mathematicæ de lineæ æquali diuisibilitate, circuli maioris & minoris æqualitate &c. per hanc lentitatem ita declarantur, vt nullum relinquunt locum difficultati, quantumuis contra Zenonem multum urgeant, & penitus conuincant.

X. AN VNVM INDIVISIBILE MAIUS ALTERO DICI POSSET?

Negat Mendoza §. 104. *Et id adèd absurdum esse putat, si pudeat impugnare.*

Affirmat idem Mendoza *contra se ipsum, cum angelus, anima rationalis indivisibilis existens in spatio palmarum sit minor angelo altero, aut etiam se ipso existente in spatio totius academia, item cum vnum indivisibile Quantitatis Eucharistica occupans spatium diuisibile per præsentiam definitiuam sit maius altero aut etiam se ipso occupante spatium indivisibile ante existentiam definitiuam, quare non adèd à absurdum est, cum id de facto contingat.*

Dico 11. Vnum indivisibile non tantum alio, sed etiam se ipso potest esse maius, & minus pro diuersâ status exigentiâ: inæqualitas autem illa extensionis provenit quandoque ab intrinsecâ naturâ & exigentiâ indivisibilis, sic indivisibile ossis minorem petit extensionem quàm indivisibile carnis, quandoque ab extrinsecò potissimum verò per rarefactionem & condensationem. Quòd si quæras, quam figuram habeant indivisibilia nostra? repono, quam figuram habet Angelus aut animus rationalis virtualiter extensus? an rotundam, an quadratam? respondeo tamen admittendam esse figuram aliquam eam tamen in indivisibilibus per se imperceptibilem & variam pro exigentiâ corporis, quod componunt, & dispositionum quæ indivisibilia extendunt, sicuti enim eadem anima in oculo est rotunda, in alijs partibus quadrata. ita nostra indivisibilia variam habent figuram, prout enim variam induere possunt extensionem pro rei exigentiâ, ita diuersam inducunt sibi figuram, cum figura ab extensione & vicatione non distinguatur. Abstrahendo tamen ab omni extrinsecò, indivisibilia quadrata magis placuerent, cum hæc figura, Continui, ad quod maximè ordinantur secundum omnem dimensionem extensis maiorem æqualitatem inducat, quòd si rotunda forent necessariò lacunæ admittendæ forent, quamuis & illæ pro corpusculis tenuissimis Ariagæ & Oniedo possent deferuire: essent enim velut cellæ illorum corpusculorum, quæ in rarefactione ceu ex cubilibus suis exturbarentur, & in condensatione denuò admitterentur.

XI. AN INDIVISIBILIA HAEC FORENT IMPENETRABILIA?

Affirmat Mendoza, *sicut enim indivisibile Zenonis macilentum, totum ab alio penetratùe deglutiri potest Et debet, si tangatur ab altero, ita impingaturum indivisibile*
receptum.

recentiorum, pénétrabitur ab alio, saltem totum si non totaliter maximè cum hac sententia ubiq; paritatem cum angelo aut animâ rationali pro his indivisibilibus crepet, possibile in modo definitiue existendi, cur non etiam in impenetrabilitate facit paritatem.

Negant Recentiores, quia cum indivisibilia sint Vera Quantitas, effectus autem formalis Quantitatis sit impenetrabilitas, etiâ indivisibilia Quantitatis erant impenetrabilia. Alij huius sententia apud Ouiedo p. 3. n. 7. quamvis impenetrabilitatem adæquatam negent; inadæquatam tamen concedunt, cum hac extensionem Quantitatis minimè tollat, & tamen facit penetratio adæquata.

DICO 11. Sola Indivisibilia Quantitatis per se sunt impenetrabilia, non autem materiæ aut qualitatis, ob rationem formalem Quantitatis in ijs solum intrinsicè imbibitum; licet autem contactus ijs minimè repugnet, istamen non sit per penetrationem saltem adæquatam, vt tamen sit in indivisibilibus Zenonis, cum nunquam vnus præsentia alterius præsentia adæquetur, aut naturaliter possit adæquari: quamvis autem penetratio inadæquata horum indivisibilium non aded inaudita sit; aut ita improbabilis vt eam apud Ouiedo recentiores non vltro admittant & anno 1616. publicis The-sibus ex lib. de Gen. thesi 29. hinc Ingolstadij à P. Simone Felice cum Ægidio Romano de gen. c. 5. ar. 5. etiam in partibus condensatis sit concessâ; ea tamen in nostra sententia de condensatione nullo modo est necessaria.

XII. AN INDIVISIBILIA INTENSIONIS ETIAM VIRTUALITER INTENSA SINT POSSIBILIA?

Affirmant Thomistæ plures cum Fasolo disput. 11. n. 4. Ouied. cont. 14. saltem implicite, dum docent nec posse dari creaturam omnium perfectissimam, nec imperfectissimam; consequenter nec infimâ in genere intensionis & g. remississimâ gratiam, aut calorem, sed semper infinitis alijs perfectiorem esse: aut imperfectiorem.

Negat Arriaga disput. 16. ex opposito fundamento docens posse dari creaturam omnium perfectissimam & imperfectissimam, consequenter & remississimâ in genere alicuius qualitatis, quamvis de factis nullam dari remississimam, qua non sit virtualiter intensa, & vltro concedat.

DICO 12. Cum quælibet Creatura quantumvis perfecta infinitè adhuc distet à perfectione Dei, & quælibet creatura quantumvis imperfecta infinitè adhuc distet à nihilo, tam parùm possibile est indivisibile intensionis, quàm extensionis, quamvis proinde vnum indivisibile Caloris non sit intensum formaliter, cum non habeat additionem alterius, est tamen virtualiter intensum, quatenus pluribus se se inferioribus intensione suâ eminenter & virtualiter correspondet.

XIII. AN PARTES QUANTITATIS CONTINVAE PER INDIVISIBILIA, AVT VNIONEM CONTINVATIVAM COPVLENTVR?

Affirmant Thomistæ copulari per indivisibilia re alia copulantis, quos apud Complut. disput. 25. q. 1. §. 2. sequitur Suarez tom. 2. Metaphys. disput. 40. sect. 5. n. 28. Rub. in presenti Ouied. c. 17. p. 2. n. 11. ubi admittit in sententia Aristotelis constituenda esse puncta vnientia & copulantis simpliciter infinita pro infinitudine partium, & c. & quotquot vnionem continuatiuam eamq; vel diuisibilem vel indivisibilem admittunt.

Negat Albertinus disput. 3. q. 7. conclus. vnicâ. Fonsec. 5. Metaphysices c. 16. q. 6. & alij ex Iunioribus apud Complut. disp. 25. q. 11. eò quòd partes Continui vel actû inter se non distinguantur, vel si distinguuntur, seipsi vniantur.

DICO 13. Partes Continui siue Indivisibilia turgida non Continuantur per indivisibilia copulantis, aut vnionem Continuatiuam, sed per immediatas illorum præ-

sentias, certis quibusdam conditionibus & dispositionibus affectas, ita ut ijs positis nec per absolutam Dei potentiam, partes illæ non sint continuatæ. Porro indivisibilia esse continuata, est tantum denominatio partim intrinseca, partim extrinseca, ab indivisibilibus eorumque presentijs & affectionibus desumpta.

XIV. AN DENTVR INDIVISIBILIA TERMINANTIA EAQVE POSITIVA IN CONTINVO?

Affirmant Thomistæ iterum apud Complut: *disput. 25. q. 2. §. 2. Et alij satis communitur, qui Aristotelem sequuntur, eò quòd contactus globi perfectè rotundi sine indivisibili terminante positivo salvari non possit.*

Negat Franciscus Albertinus *disput. 3. de predic. Quantitatis q. 7. conclus. 4. cum sufficienter terminetur Quantitas per negationem & iterorij extensionis.*

DI CO 14. Cùm omnia indivisibilia inextensa implicent, etiam terminantia implicabunt; quare nec globum mathematicè rotundum possibilem esse existimamus. Contactus si non fiat per penetrationem aliquam, negatiue potius quàm positivè erit explicandus, ad eum modum quo ij, qui partes in Continuo sine indivisibilibus admittunt, hoc solum discrimine, quòd secundum eos non tota entitas partis, secundum nos verò tota entitas indivisibilis non tamen totaliter attingatur, eo modo quo vnus angelus alterum solum tangere potest, absq; vlla penetratione vel adæquatâ vel inadæquatâ.

§. II.

DE LOCO EXTRINSECO ET INTRINSECO.

XV. AN LOCVS EXTRINSECVS SIT SVPERFICIES VLTIMA, SEV TERMINVS PRIMVS CORPORIS CONTINENTIS IMMOBILITER?

Affirmant Aristotelici cum Thomistis apud Complut: *disput. 19. q. 1. quos etiam nostri sequuntur cum Suarez tom: 2. disp. 51. sect: 2. Albertinus in predic. 6bi. Ouidè lib. 15. p. 1. quamvis Hurtadus Disput. 14. sect. 1. Solâ auctoritate Aristotelis, nullâ ratione sufficienti eam definitionem existimet, Et Arriaga lib. 4. physic. Disput. 14. sect. 1. immobilitatem loci sicut superfluum conditionem non admodum probet.*

Negant Stoici, qui in spatio vero, realiq; constituuunt, quod locatum occupet, putantq; locum extrinsecum terræ, g. esse in intervallo illud, quod à terrâ occupatur, illudq; esse aliquid reale, cum habeat terminum illam dimensionem, in quorum sententiam Thomista Marinus ita inclinât, Et dicat se libenter manibus pedibusq; ligatus in hanc sententiam iturum, nisi ad oppositum auctoritas Aristotelis, Et D. Thoma compelleret.

DI CO 15. Locus extrinsecus corporis naturalis si que realis non est solum vbi intrinsecum, nec spatium imaginarium aut reale quod à Corpore occupatur; sed est superficies vltima, seu terminus primus Corporis continentis immobiliter. cùm huic superficie omnes loci extrinseci proprietates ab Aristotele assignatæ conveniant: est enim maior locato, illudque adæquatè continet: est terminus motus localis, in quantum adductio est, non productio: est separabilis à re locatâ, & immobilis. Porro immobilitas loci extrinseci, per quam à vase aut quasi vase distinguitur, non consistit in superficie ut dicit determinatum ordinem distantie ad primum continens aut aliud quodcunque corpus, ut volunt Thomistæ; nec in immobilitate eâ, quâ locus non movetur motu locati, ut volunt Conimb. cum Nominalibus; sed in superficie cum hac vbi-catione & Extensione, per quam formaliter redditur immobilis. Est autem in loco extrinseco reali omne ens materiale præter cælum Empyrium, imò etiam ens spirituale, v. g. Angelum aut animam rationalem esse in loco extrinseco nil repugnat.

XVI. AN

XVI. AN SIT SPATIVM ALIQVOD IMAGINARIVM NEMINE
COGITANTE?

Affirmat Molina. 1. p. q. 8. s. 1. *Disput.* 3. Franciscus Albertinus. Conimb. Coninck de *Sacra. entis* q. 75. *illudq;* nihil aliud esse existimant, quàm non repugnantiam, & à corpore replentur, in quo tamen spatium possit esse corpus naturale & velut in loco extrinseco saltem imaginario, non tamen reali.

Negant Vasquez, Fasolus, Mendoza, Quiedo *cont.* 15. p. 2. dari à parte rei hoc spatium imaginarium, putantq; esse purum signum obiectivè in intellectu existens, non minùs quàm chimeram, aut hirocerum.

Dico 16. Cùm spatium Imaginarium nihil sit creatum vel increatum, convenientius negatur esse, quàm esse, nisi fortè obiectivè, quo modo tamen conceptum, formaliter non est solum negatio, siue non repugnantia corporis contenti, eùm negatio subsistere non possit cum sua formâ, vt tamen spatium imaginarium cum corpore contento. Hinc proinde 1. extra cælum nihil est, & corpus extra cælum positum ab alio non per spatium imaginarium siue quasi interiacentem intercapedinem, sed per intrinsecam vocationem distaret, quatenus inter huius & illius corporis præsentiam aliæ & aliæ interponi possent; Hinc 2. vbi intrinsecum non dicit relationem, & respectum ad spatium imaginarium, vt pote omnino nihil, nisi secundùm nostrum imperfectum modum concipiendi & explicandi, adeoque vbi intrinsecum est omnino ens absolutum à respectu transcendentali ad locum extrinsecum realem aut imaginarium.

XVII. AN DEVS SIT IN SPATIO IMAGINARIO?

Affirmat Molina p. 1. q. 8. *Disput.* 3. Suarez *disput.* 30. *sect.* 7. n. 3. Arriaga *disput.* 14. *sect.* 4. Mendoza *disput.* 14. *sect.* 3. eò quòd Deus sit verè extra cælum in mero spatio imaginario. Et hoc ipso, si crearetur ibi aliquod corpus, ei inuicè coexistere, nec per motum localem eò moveri deberet.

Negat Vasquez 1. p. *disput.* 49. c. 2. Quiedo *cont.* 15. p. 3. eò quòd spatium imaginarium nihil sit, quomodo ergo Deus ei coexistere potest?

Dico 17. Videtur res ad quæstionem Nominis deuolui, rectius tamen videntur loqui, qui negant Deum in spatio Imaginario existere: cùm enim inexistere alteri, sit alteri coexistere per denominationem partim intrinsecam ab vbi proprio, & partim ab alterius Vbi; eiusque coexistentia, spatium autem imaginarium omnino non existat, nihil in eo propriè dici poterit existere, nisi inadæquate & fundamentaliter; quàm parùm enim vnum ouum est alteri simile, nisi & alterum existat, tam parùm potest aliquid in loco existere realiter, quin etiam locus realiter existat. Sicut autem Deus est vbiq; per suam immensitatem secum identificatam in se ipso, ita Creatura, si concipiatur extra Cælum est ibi per suam vocationem aliquo modo in se ipso, non verò in spatio imaginario, quamuis nihil sit propriè in se ipso.

XVIII. AN VBI INTRINSECVM SIT MODVS REALITER DISTINCTVS A RE LOCATA.

Affirmant D. D. nostri pleriq;. Theologi quidem cum Suarez 2. *Metaphysic. Disput.* 50. *sect.* 1. Vasquez 1. p. t. 2. *disput.* 180. c. 7. Card. Lugo de *sacramentis disput.* 25. *sect.* 4. n. 85. Albert. de *pradic. vbi. Philosophi* verò cù Médoza *disput.* 16. *sect.* 2. Quiedo *cont.* 15. p. 3. Arriaga, qui tamen hic nimis liberalis est prodigus est, & realiter striete distinguit *disput.* 14. *sect.* 2.

Negant Amoditz cum Egidio Coninck. q. 35. *dub.* 1. qui vult esse denominationem extrinsecam à loco extrinseco, hoc enim solo positores sufficienter ponitur esse aliquid, nec terminum motus localis esse hanc præsentiam, sed qualitatem aliquam à præsentia realiter distinctam;

DICO 18. Non solum ex principijs generalibus modorum, sed etiam specialibus, videtur presentia localis esse entitas realis modalis, adeo, vt, esto actio vniq; non essent modi, & sufficienter per denominationem extrinsecam explicarentur, non tamen idem de vbi esset concedendum, praesertim cum alius terminus motus localis non possit assignari praeter hanc praesentiam partium: plus autem distinguere quam modaliter, nec necessarium est, nec probabile, cum ex essentia sua sit exercitium actuale, illudq; ex natura sua valde debile ac infirmum, vt recte *Ouiedo cont. 4. Metaphysic. p. 6.* contra *Arriagam* concludit.

XIX. AN QVAELIBET DISTINCTA ENTITAS, DISTINCTAM HABEAT VBICATIONEM?

Affirmat *Suarez disp. 41. sect. 5. Rubius tract. de loco. q. 6. contraria opinione relicta, quam in prioribus Commentarijs est secutus, Mendoza disp. 1. sect. 4. Ouiedo cont. 15. p. 5. Arriaga distinguit, asseritq; omnes formas separabiles a materia habere propriam, distinctamq; praesentiam, & probabile iudicat materiam & Quantitatem & potesse inseparabiles habere praesentiam communem & distinctam.*

Negat *Vasquez tom. 1. in 3. p. disp. 199. n. 29. apud Ouiedo vbi docet materia 1. & reliquas formas substantiales & accidentales, quae sunt in copposito, esse praesentes per Praesentiam Quantitatis. cum eo loquitur Albertinus de pradic. vbi disp. vnic. q. 6. hoc ipso n. quod coniungantur, & vniantur Quantitati, sufficienter determinantur ad hunc locum.*

DICO 19. Cum Materia possit existere saltem supernaturaliter in loco per eandem praesentiam, etiam destructa quacunq; forma siue substantiali siue accidentali eaq; siue propria siue communi, etiam Quantitate, videtur habere propriam praesentiam, & vbicationem, aliam ad destructionem formae necessariam quoq; materiae praesentia mutaretur, quod non videtur esse necessarium, quin tamen per vnam vbicationem omnes coppositi partes existere possint, non videtur esse denegandum Vnio vero & reliqui modi quantumuis existere non possint siue suo modificato, non tamen necessariam illius vbicationem existunt, maxime cum modificatum replicari possit modo vnionis non replicato, taceo secundum aliquos recentiores praesentiam & distantiam albedinis v. g. videri posse, no item Quantitatis aut substantiae, vnde necessaria distinctio realis erit inferenda.

XX. AN ALIQUID POSSIT ABSOLVI AB OMNI VBICATIONE?

Affirmant Thomista, qui putant caelos de facto, & Angelos de possibili posse nullibi existere apud *Complut. disp. 19. q. 6. sed videntur tantum loqui de loco extrinseco non intrinseco. de intrinseco autem Affirmat apud Ouiedo cont. 15. p. 7. Vasquez tom. 2. in 1. p. disp. 195. c. 3. & 4. P. Moncaeus disp. 1. c. 2. & 8. P. Ouiedo loc. cit. eo quod producta re creata. DE V s possit suspendere actionem productiuam vbicationis & potesse posteriorem.*

Negat *Suarez lib. 4. de Angelis c. 3. Arriaga. Disp. 14. sect. 4. & alij communiter.*

DICO 20. Sicut implicat creaturam existere absque Duratione, ita implicat existere sine Vbicatione, maxime si ponatur non existere in loco reali; quamuis autem non possit existere sine Vbicatione aliqua saltem indeterminate sumpta, potest tamen sine qualibet distributiue & determinate accepta.

XXI. AN IDEM CORPVS POSSIT ESSE SIMVL CIRCVMSCRIPTIVE IN DVPLICI LOCO?

Negat Communis Schola Thomistarum apud *Complut. disp. 19. q. 8. quos ex nobis sequitur Vasquez tom. 3. in 3. p. Disp. 189. c. 8. quia esset in loco adequato, & non esset: sicut itaq; eadem res non potest secundum Thomistas produci simul per plures actiones totales, ita nec in eodem & pluribus locis constitui per plures vbicationes totales.*

Affir.

Affirmant Scotistæ apud Ouied. *Cont. 15. p. 9. quos sequuntur nostri communiter.*
 Et Suarez *tom. 3. in 3. p. Disput. 8. sect. 4. Et in Metaphysic. tom. 2. Disput. 48. sect. 4. Bel-*
larminus lib. 3. de Eucharistiâ. Mendoza, Arriaga, Ouiedo cum nulla sit implicantis,
nec etiam specialis ratio, cur in pluribus locis possit definitiuè existere Et non etiam cir-
cumscriptiuè.

Dico 21. Eodem modo sentiendum est Corpus Naturale posse in duobus locis
 constitui supernaturaliter definitiuè & circumscriptiuè, cum tota repugnantia naturalis
 proueniat ex impossibilitate naturali duarum præsentiarum in eodem subiecto.
 Quæ tamen impossibilitas non minùs per diuinam potentiam tolli potest, quàm
 impossibilitas duarum formarum substantialium in eadem materiâ. argumenta
 contraria si quid probant, etiam de præsentia definitiuâ contra communem Catholico-
 rum sententiam concludunt.

**XXII. AN ETIAM VBI ET ACCIDENS QVODLIBET A LOCO
 DEPENDENS POSSIT REPLICARI SALTEM DIVINITVS?**

Affirmant aliqui recentiores apud Eminent. Card. Io: de Lugo in Sacramento
Eucharistiæ Disput. 5. sect. 3. Et Ouiedo Cont. 15. p. 10. ita quidem Et Vbicatio essentiali-
ter quidem hic subiectum constituat, accidentaliter tamen etiam alibi possit constitui,
ad eum ferè modum quo Arriag: Disput. 4. Metaphysic: sect. 13. subsect. 2. probabiliter
ait dici posse subsistentiam creatam, etsi sit modus propria natura, alienam naturam ter-
minare per modum alium superadditum, ita Et terminet duplicem naturam, propria
per se ipsam essentialiter, alienam verò accidentaliter per modum sibi superadditum,
ita eadem præsentia essentialiter quidem hic constituit, accidentaliter tamen potest eti-
am alibi constituere, eodem modo de actione, Et quolibet alio modo discurrere possent;
quo in casu Vbicatio per distinctam à se Unionem, Et non per se ipsam Corpori replicatio
coniungeretur.

Negat tamen Communis Sententia cum Ouied: r. 15. p. 10. cum consensu omni-
 um ferè D. D. à quo recedere sine graui ratione videtur esse temerarium, Et ea qua con-
 tra communè iraduntur singulari ratione debent probari, non tantùm temerè affirmari.

Dico 22. Nec Vbi, nec vllum aliud accidens huic soli loco essentialiter affixum
 cum corpore replicato, etiam per absolutam Dei potentiam potest replicari, quàm pa-
 rùm enim per hodiernam Durationem eras possum durare, tam parùm hîc Ingolstadij
 possum Romæ existere, quod tamen necessariò foret asserendum, instantia allata dubia
 valde est, & controuersa maximè in entitate modali, quæ per suam essentiam est exer-
 citium actuale, nihilque aliud confert, nec conferre vnquam aliud potest, quàm quod
 actu confert, aliàs modus non esset, quòd si tamen subsistentia, aut Vbicatio esset
 Qualitas realiter distincta, vt vult Arriaga, contrariù fortè non omnino improbabile esset
 asserendum; sed quia hoc nouum omnino & insolens, & illud quoque negandum erit.

**XXIII. AN ACCIDENTIA A LOCO ABSOLVTA CORPORI RE-
 PPLICATA VTROBIQUE NECESSARIO CONVENIANT?**

Affirmat Scotus, Et cum eo Valquez apud Arriagam *Disput. 14. sect. 10. Rub. tract.*
de loco, eò quòd accidentia absoluta ex vna parte sint à loco absoluta, ex altera verò cor-
pori replicato vnita, inde fit, Et vbi cumq; subiectum est, ibi etiam sint forma substantia-
les Et accidentales eidem vnita; maximè quia aliàs eadem V. g. materia esset quantitas, Et
non esset Quantitas, Et c.

Negat Arriaga loc. cit. Et Ouiedo, sicut enim eadem anima existens in pede, Et in
 capite, non habet eadem vbiq; accidentia, sic nec idem corpus in duobus locis adæquatis,
 Et di-

Et distinctis constitutum necessarium in omni loco habebit eadem accidentia etiam à loco absoluta.

DICO 23. Cum existentia subiecti, & existentia accidentis absoluti possit separari, eorundem quoque presentia & Vbicatio poterit separari, ita ut vnum habeat presentiam in hoc, & alterum in alio loco, omnino distantem, & separatam. vnde corpus Petri hinc Ingolstadtij existentis poni potest Romæ absque animâ, quo casu tamen nequaquam idem corpus dici posset mortuum, & viuum.

XXIV. AN ACCIDENTIA ABSOLVTA A LOCO CORPORI REPLICATO VTROBIQUE CONNATURALITER CONVENIANT?

Negat Arriag: *Disput. 14. sect. 10. aut potius distinguit, accidentia enim propria & debita sult connaturaliter poni simul cum corpore replicato in pluribus locis, cum spectans ad illius naturalis complementum, non item cetera accidentia communia & cognitio, amor & habitus V. g. cum animâ, ex paritate animæ rationalis, qua in pede non habes cognitionem, sed tantum in capite, cum enim sine istis possit anima connaturaliter existere, non est ratio, cur illi utrobique debeantur, distinguit etiam Suarez tom. 3. in 3. p. Disput. 48. apud Arriag, vultque, si corpus simul in duobus locis æquè primò replicetur, eadem & utrobique, & nullibi, & aliqua hic non verò alibi, secundum DEI arbitrium replicari, si autem prius in vno loco existens in altero replicetur, debere secum trahere omnes qualitates, quas in primo loco habebat.*

Affirmat Eminent. Card. Io: De Lugo *Disput. 5. de Sacramentis, sect. 2. Ouiedo cont: 15. p. 10. §. 3. quia quidquid vnitum est cum corpore, nisi sit dependens à loco connaturaliter petit replicari.*

DICO 24. Accidentia omnia absoluta siue communia, siue propria in vno loco corpori vnta etiam connaturaliter replicantur cum corpore replicato, cum id fiat in Eucharistiâ, & iuxta rei naturam sit, ut ea, quæ cum altero coniuncta sunt, illud comitentur quocumque ierit, motis enim nobis mouentur omnia quæ sunt in nobis, hinc eadem omnino Qualitates, habitus, & actus vtrobique cum corpore & homine replicato in duobus locis ponuntur, etiam tunc quando Causa efficiens non replicatur. Illa autem accidentia absoluta quæ vel propter ipsorum incompossibilitatem, aut propter incapacitatem subiecti non possunt in eodem loco simul coexistere, nec in duobus poterunt, cum virtus intrinseca corporis replicati vi replicationis non augeatur. Hinc nec materia in duobus locis replicata potest simul duas formas substantiales sustentare, aut ijs vniri: nec duas qualitates contrarias in gradu intenso recipere.

XXV. AN PRÆSENTIA DEFINITIVA ET CIRCUMSCRIPTIVA SPECIE DISTINGVANTVR?

Affirmat Suarez in *Metaphys. Disput. 51. sect. 6. n. 8. eò quòd modus saltem existentiæ definitiue & circumscriptiue sit valde diuersus, & confirmari possit ex eo quòd presentia circumscriptiua sit propria Corporis, & materialis, excludens etiam presentiam siue propriam siue alienam. Presentia verò definitiua sit propria spirituum, & spiritualis, non excludens alienam presentiam nec etiam propriam in diuerso loco, & sit in angelis, anima rationalis, & corpore Christi Eucharistico.*

Negat apud Ouied. Arriag, *Disput. 1. de anima sect. 4. subsect. 8. n. 113. sed ibi solum dicit in Eucharistiâ presentiam definitiuam posse esse materialem, & in materialitate conuenire posse cum vbi circumscriptiua, quamuis autem in materialitate conueniat, non tamen alia ex capite distingui specie repugnat,*

DICO 25. Vbi inter se potissimum distinguuntur specie vel numero, aut ratione subiecti, aut ratione modi existendi, aut intrinsecè naturæ, non autem præcisè ratione spatij in quo existant; Quare præsentia Definitiuæ & circumscriptiuæ interdum quidem specie distingui possunt si sint differentiæ adæquatæ, non tamen id sit necessariò, cum eadem præsentia possit esse simul definitiuæ & circumscriptiuæ, vt si per vnã Vbicationem & præsentiam materia & forma hominis existeret, imò idem corpus simul & semel posset definitiuè & circumscriptiuè existere per præsentias circumscriptiuas partium sæpius multiplicatas, vt fieret, si corp⁹ Christi sub Quantitate panis homini correspondente consecraretur, quo casu perdere posset præsentiam definitiuam manente circumscriptiuâ solùm per ablationem aliquarum Vbicationum. De præsentia Dei & Sacramentali Christi Domini, Theologi fusius; De præsentia animæ rationalis & angeli Animatelici & Metaphysici controuertens.

§. III.

DE TEMPORE.

XXVI. AN DURATIO DISTINGVATVR A RE DURANTE?

Negant Scotistæ & aliqui Thomistæ apud Suarez tom. 2. *Metaphys. Disput. 50. sect. 1. Et cum vs* Suarez, Vasquez, Molina, Valentia tom. 1. *Disput. 1. q. 10. p. 3. Pererius, Mendoza disput. 17. sect. 3. subsect. 4. Ouiedo. cont. 16. p. 1. §. 3. eò quòd Duratio nihil aliud sit quàm persistentiã seu continuatio rei in suo esse cum connotatione ad extrinsecum tempus actu vel potentia: hoc ipso enim concipimus rem durare, nam istis duobus positis necessariò res durat.*

Affirmant Thomistæ cum Complut: *Disput. 21. q. 3. quos sequuntur è nostris Cõnimb. c. 14. q. 3. Rubius q. 4. Arriaga Disput. 15. sect. 1. subsect. 1. 2. 3. 4. Salas apud eundem tom. 1. eni. 2. tract. 7. Disput. 12. ob fundamenta generalia modorum.*

DICO 26. Cùm non sit minor ratio distinguendi durationem à re durante, imò aliquo modo maior, quàm Vbicationem, Actionem, & Vnionem, consequenter asserendum Durationem à re Durante sãtem realiter modaliter distingui.

XXVII. AN DURATIO SIT MODVS SPECIALIS ET REALITER DISTINCTVS AB ACTIONE PRODUCTIVA VEL CONSERVATIVA?

Negat Eminent. Card. Io. de Lugo tom. de incarnat. *Disput. 19. sect. 1. n. 30. docens durationem esse quidem aliquod distinctum à re Durante, non tamen illam consistit in modo aliquo superueniente rei iam existenti, sed in actione, ex vi cuius entitas constituitur existens, ita vt durare formaliter non sit aliud, quàm iam produci aut conseruari. eandem sententiam videntur tenere apud Complut. *Disput. 21. q. 3. Durandus. in 2. dist. 2. q. 3. Et alij ex recentioribus, qui putant tempus non distingui ante operationem intellectus à motu siue actione Et Passione.**

Affirmat Cõmunis sententia cum Thomistis, vt ait Ouiedo, cont. 16. p. 1. §. 2. *quæ docet durationem esse modũ rei iam existenti Et per actionem productã superuenientem.*

DICO 27. Duratio est modus specialis ab actione productiuâ & conseruatiuâ distinctus, ne & actionem productiuam essentialiter successiuam, & irreproducibilem esse sit asserendũ, aut sanè si nihil aliud est durare, quàm iam produci & conseruari, & ideo ab actione non distinguitur, eodẽ iure non distinguetur existentia aut Vbicatio ab actione productiuâ, eodẽ modo enim hęc existere, erit hęc produci, quod tamen, quia omnino nouũ est, ideo nec prius, nec posterius erit asserendum; Verum quidem est iam produci

non

non distingui ab actione productiua saltem inadæquatè, inuoluit tamen duos modos: realiter distinctos à se mutuo separabiles, actionem & Durationem.

XXVIII, AN DURATIO ETIAM RERVM PERMANENTIVM SIT
ESSENTIALITER SVCESSIVA ?

Affirmant aliquo modo Thomistæ: *Vel potius distinguunt apud Complut. Disput. 21. q. 7. §. 2. quos sequitur è nostris Toletus q. 14. huius lib. Fons: & alij communiter.*

Negant Scotistæ apud Rubium *lit. 4. physic. tract. de Tempore, quos ipse sequitur, eum Suarez Disp. 50. sect. 7. Conimb. 4. physic. c. 12. q. 18. cum enim duratio debeat commensurari rei duranti, si res durans est permanens, etiam Duratio erit permanens, ita ut Angelus, Anima, aut homo permanens eadem indiuisibili Duratione, duret hodie, quàm cras durabit, sicut per eandem actionem produci potest.*

Dico 28. Cùm Duratio sit essentialiter successiua & non minùs determinata ad hoc tempus imaginarium, saltem ex nostro modo intelligendi, & declarandi, quàm Vbicatio ad hoc spatium, erit essentialiter successiua, ita quidem vt contradictionem inuoluat, durationem vnàm indiuisibilem & creatam pluribus instantibus coexistere, quantumuis vnum indiuisibile pluribus spatijs saltem inadæquatis necessariò coexistat; Hinc probabiliter I. nec æuum angeli nec animæ rationalis est formaliter indiuisibile contra Thomistas. Hinc II. probabiliter non est possibilis creatura, quæ essentialiter per integram horam existat, multò minùs per totam æternitatem. Atque Hæc de tribus proprietatibus Corporis pro chartæ angustijs sufficiant, in honorem eius, qui sine Quantitate est. maximus, sine Vbicatione Immenus, & sine Tempore Æternus.

Omnia ad Maiorem DEI gloriam.

Controuersia præsentis de proprietatibus corporis naturalis, quia doctè nervosè que singula trutinant, & præsertim indiuisibilium turgidorum ingeniosam difficultatem subtiliter discutiunt, sine vlla fidei aut morum labe scholastico euentilabuntur certamine, & typis mandabuntur.

GVILIELMVS LVDOVICVS BENNTZ,
SS. Theol. Doctor, eiusdemq; Professor
ordinarius, & pro tempore Facultatis
Theologicæ Decanus.

Controuersias istas de proprietatibus corporis naturalis, in quibus variæ sententiæ eruditè referuntur, & animosè ac doctè de ijs statuitur, luce & publica concertatione dignas censeo.

ADAMVS BVRGHABER Societatis
IESV, Philosophiæ Professor ord. &
pro tempore Decanus,